

הסיפור
שליסיפור מעורך השראה
לשולחן השבתלזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמןספר תורה
לסיום הגלות

הרב צבי הירש טלזנר

של הרב שמואל לויטין, המשפיע הראשי של ישיבת תומכי תמימים המרכזית ב-770, שם הם שכנו שנים ארוכות.

בשלב מסוים בשנת תשכ"ח (1968), הבחין מזכירו של אדמו"ר הרי"צ ומי שהיה פעיל בשעתו בוועד לכתיבת ספר התורה, הרב אליהו סימפסון, שעם הזמן אותו ארון קודש ישן כבר הלך והתבלה, והוא החליט להזמין ארון חדש. כשהושלמה הכנת הארון, הוא ביקש מהרבי שיואיל להעביר את ספר התורה מהארון הישן אל הארון החדש. היה זה ביום שישי, והרבי השיב שיעשה זאת באותו יום אחר הצהריים, לפני כניסת השבת.

באותם ימים, נהגתי להתפלל תפילת מנחה של ערב שבת בבית הכנסת הקטן בקומת הכניסה של 770, שבו התפלל הרבי תפילת מנחה. תמיד נכחתי שם כאשר הרבי היה מתפלל במעמד מניין מצומצם, וזו הייתה תפילה מופלאה - מניין קטן ואינטימי באווירה שקטה ומיוחדת במינה.

באותו יום נודע שהרבי עתיד להעביר את ספר התורה של משיח מארון הקודש הישן לארון החדש, ואנשים הגיעו ל-770 כדי לחזות במאורע זה. הייתה אפשרות ללכת מסביב לבניין ולהשקיף מבעד לחלון אל תוך חדרו של הרב לויטין, אך מפאת כבודו של הרבי, לא העליתי על דעתי לנהוג כך. במקום זאת, המתנתי עם עוד קבוצה של חסידים, כאשר כולנו מקווים להצליח לפחות לתפוס מבט חטוף מהמעמד מבעד לפתח החדר.

עמדנו שם בהמתנה דרוכה, ולפתע שמענו פתיחת דלת, וראינו את הרבי נכנס אל המסדרון המוביל לחדר. תוך כדי פסיעתו לאורך המסדרון, חלף הרבי על פני גומחה קטנה לתליית מעילים, והבחין בכמה מעילים שנפלו לרצפה. הרבי התכופף כדי להרים אותם, ומיד מיהרו כולם כדי לסייע בהרמת המעילים. הרבי המשיך אל תוך חדרו של הרב לויטין, כאשר הוא מותיר אחריו את הדלת פתוחה, וכך זכינו לראות אותו מוציא את ספר התורה ומעביר אותו אל תוך הארון החדש.

בהמשך, כל העניין כמעט ונשכח, עד שכעבור שנתיים, הודיע הרבי על החלטתו להשלים את כתיבתו של ספר תורה זה.

הרקע להחלטה זו היה ההכנות לקראת ציון עשרים שנה

«

בתקופת לימודי בשיבת חב"ד המרכזית בקראון הייטס, התרחש אירוע מיוחד במינו, שהיה קשור לפריט מיוחד במינו אף הוא - 'ספר התורה של משיח' שכתבתו החלה ביוזמת אדמו"ר הרי"צ.

היה זה בעיצומה של השואה האיומה - בהתוועדות שמחת תורה תש"ב (1941) - כאשר אדמו"ר הרי"צ הכריז על כוונתו לכתוב ספר תורה 'לקבלת פני משיח'. הייתה זו מהתקופות הקודרות ביותר בתולדות העם היהודי, ואדמו"ר הרי"צ ביקש לעודד ולחזק את ביטחונם של כל מי שהיה מודאג עמוקות מהמאורעות שהתחוללו בעולם. אלו אינן אלא "חבלי משיח", הכריז אדמו"ר הרי"צ, "ואנו נכתוב ספר תורה מיוחד לקבל את משיח צדקנו במהרה בימינו".

מאמצים רבים הושקעו כדי להשיג את יריעות הקלף המהודרות ביותר והמלאכה הוטלה על סופר סת"ם מומחה וירא שמים, אך למרות שהמיזם יצא לדרך בקול תרועה רמה, מסיבות שאינן ברורות, כתיבתו של ספר התורה לא הושלמה עד תום. אף שהספר כמעט הושלם, בשלב מסוים המהלך הוקפא, וגווילי הקלף הוכנסו לארון קודש ישן במשרדו

על השולחן, ולתדהמת כולם שלף מתוכה כתר מרהיב ביופיו, עשוי שילוב של כסף וזהב שאותו הוא הניח על גבי ספר התורה.

מאוחר יותר נודע לי כי בשבוע הקודם הרבי זימן אלי צורך שנבחר כדי להכין כתר עבור ספר התורה. הוא הביא עמו שש דוגמאות שונות והציג אותם בפני הרבי. הרבי סקר את הכתרים ואמר, "את החלק התחתון של הכתר אני רוצה שתעשה כמו בכתר הזה, את חלקו האמצעי תעשה כמו בכתר הזה, ואת החלק העליון תעשה כמו בכתר ההוא".

"עד מתי צריך הרבי שהכתר יהיה מוכן?", שאל האיש.
"עד שבוע הבא".

הוא הביט ברבי משתומם. "אבל כתר כזה ייקח לי בין שלושה לארבעה שבועות להכין".

"אבל אני צריך אותו עד שבוע הבא", אמר הרבי.

בסופו של דבר הצליח הצורך לעמוד במועד שנקבע, וייצר כתר מהודר ביופיו.

תחת חופה ובליווי נרות דולקים, נשא הרבי את ספר התורה אל קדמת בית הכנסת, והניח אותו בתוך ארון הקודש. אחר כך שב למקומו, בירך ברכת "שהחיינו" על פרי חדש, ואמר מאמר חסידות בו ביאר את משמעותה הפנימית של מצוות כתיבת ספר תורה.

אחרי המאמר אמר הרבי, "עכשיו צריך כל אחד להשלים את ה'פכים קטנים' שעליו לסיים כדי לבטל את הגלות, שאז נצא בשמחה ובטוב לבב לקבל פני משיח צדקנו".
יהי רצון שנוכה לכך במהרה בימינו.

במשך שלושים ושלוש שנים שימש הרב צבי הירש טלזנר שליח חב"ד בלונדון, אנגליה, מתוכן עשרים ושלוש שנים (1983-2006) בהן כיהן כרבו של בית הכנסת המרכזי בשכונת פינצ'לי. בשנים האחרונות הוא מלמד ב"שיבה סנטר" במלבורן, אוסטרליה. הוא רואיין בחודש סיון תשע"ד (2014).

ד"ר משה ברוך / המרכז לעזרי שילוחות ט"ל 1777-03-373

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"א (1971) — במכתב לרבה הראשי של מקסיקו, הרב אברהם מרדכי הרשברג, מעודד אותו הרבי לפעול "בסגנון של נועם אבל בתוקף" בנוגע לפרצה חמורה בעניין הגיור שלא כהלכה! כ"ד ניסן

1 אגרות קודש, כרך כז, עמוד קלו

להסתלקות של אדמו"ר הרי"צ, ולתחילת הנהגתו של הרבי את תנועת חב"ד, בי' שבט תשל"ל (1970). הצעות שונות ומגוונות זרמו מכל רחבי העולם בקשר לציון המאורע, אך הייתה אישה אחת מכפר חב"ד, מהפעילות הבולטות בארגון נשי חב"ד, שהציעה לרגל המאורע להשלים את כתיבתו של ספר התורה של משיח.

משהודיע הרבי על מהלך זה, היה צורך לאתר סופר סת"ם מתאים לצורך השלמת המלאכה, ולשם כך נבחר שוב אחד מהסופרים המקוריים שעסקו בכתיבת הספר בשעתו - הרב שמריהו פקטור. נותרו רק שורות בודדות להשלמת הספר, והרבי קרא לכל מי שמעוניין לזכות לקחת חלק במיזם נשגב וקדוש זה להשתתף בתרומת דולר אחד לטובת השלמת כתיבתו של הספר. אף שהמשתתפים הראשונים במיזם, עוד בימי אדמו"ר הרי"צ, יכלו לתרום לטובת כתיבתו של אותיות מסוימות על פי בחירתם, הרי כעת זה לא יתאפשר מאחר שנותרו מעט מידי אותיות, יחסית למספרם של המבקשים לתרום ולהשתתף. עם זאת, אמר הרבי, "המלאכים כבר ידאגו לחלק את האותיות בין כולם".

לבסוף, הגיע היום המיוחל שבו עתיד היה להתקיים סיום כתיבת ספר התורה. זה התרחש בצהרי יום שישי, ט' בשבט תשל"ל (1970) - בסמיכות להתקדש יום י' שבט, עשרים שנה להסתלקות אדמו"ר הרי"צ, שחל באותה שנה בשבת - ואני זכיתי להיות נוכח במעמד.

מאחורי המקום שהוכן עבור הרבי באולם בית הכנסת הגדול למטה, הוצבה שורת הספסלים שבהם ישבו רבנים וזקני החסידים שהגיעו מכל רחבי העולם לקראת היום הגדול, ואני התמקמתי ממש מאחוריהם.

אני זוכר בבירור כיצד הופיע לפתע הרב סימפסון בקצה גרם המדרגות כשבידו ספר התורה, ואחריו ירד הרבי כשהוא נושא קופסה גדולה. לאיש לא היה מושג מה מונח בתוך אותה קופסה, וכמובן שכולנו הסתקרנו מאוד לדעת.

הרבי הניח את הקופסה על השולחן, ופתח בשיחה קצרה. אחריה הקריא הרב לויטין בהוראת הרבי את פרק כ' מתהלים פסוק אחר פסוק, כשהקהל עונה אחריו, ונוגנו הניגונים הידועים המיוחסים לאדמו"ר חב"ד לדורותיהם. אז החלה כתיבתו של האותיות האחרונות. לבסוף, הועבר הקולמוס לידי הרבי להשלמת האות האחרונה, אך הרבי החזיר את הקולמוס לידי הסופר הרב פקטור, ומינה אותו לשליח במקומו לסיים את כתיבת הספר.

היה זה מעמד נשגב ורב הוד, כזה שלא זכור לי כדוגמתו. כמעט אפשר היה למשש באוויר את הרצינות ואת הציפייה ששררו אז ב-770.

מיד אחרי סיום הכתיבה הוקראו פסוקי "אתה הראית", והקהל ניגן בהוראת הרבי עוד ניגון. אחר כך הגביהו וגללו את ספר התורה, ואז פתח הרבי את הקופסה שהייתה מונחת

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER with the REBBE

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org